

Nocturn

Ha agafat una caçadora del penja-robes, ha clos els llums i ha eixit al carrer. Un ventijol agradable, però un poc fred, li ha arribat al rostre. Contempla gojosament el carrer i veu que està solitari i tranquil. La nit, de bell nou, l'atrau irresistiblement. Sota l'enllumenat, camina silenciosament acompanyat tan sols de la seua ombra. Després d'una estona, ja fora del poble, s'endinsa a la nit, i l'ombra, com si tingués por de l'obscuritat, desapareix com un sospir.

Tot i que hi ha molt poca llum, la vaporosa claror de la nit serà suficient per a guiar-lo. Caminarà tot el temps que calga i no es rendirà. No sap a penes amb quina direcció ha d'anar, però es deixa dur per una percepció instintiva i quasi inconscient que sempre li ha indicat el bon camí. Se sent invocat... no pot oposar-s'hi. I nota que tot el seu ésser comença a sucumbir una altra vegada a la metamorfosi que ja pressent i que no pot evitar!

Camina unes quantes hores, i passa per indrets molt coneguts. A l'esquerra, a l'inici d'aquell passeig nocturn, deixa les muntanyes que tant li agrada visitar de dia i que, de nit, s'omplin d'uns meravellosos cants d'ocells. Més tard, a la dreta, voreja una petita llacuna on, a l'estiu, pot oír les granotes raucar. Abans d'arribar a la destinació, encara pot escoltar el llarg murmurí d'un rierol que serpeja entre un boscatge frondós.

Intueix ara que ha arribat al lloc, però vol fer un poc de foc que el protegisca de la fredor nocturna. Així doncs, es dedica a cercar unes branques primes i seques, un poc de fullam i uns troncs més grossos. Trobada aquesta llenya, la va disposant i enllesteix la foguera. En acabat, cerca la capsa de mistos de la butxaca i en trau un. S'ajupeix per calar-hi foc, però no té temps... Ha mirat cap a la muntanya i ha comprés: ja entreveu la claror.

Ella apareix lentament, envoltada d'una aurèola de misteri arcà. I tot s'inunda de raigs eteris arrissats. Mentre ella va ascendint, el llunàtic —hipnotitzat— s'alça i ja no sent la fredor; només la crida silent de l'estimada.

Durant una estona roman en peus, extasiat i transportat per la visió de la lluna plena, mentre l'ombra li renaix pels peus a poc a poc.

L'enlluminat, captivat, comença a avançar cap a la llum que l'al·lucina. La perseguirà tota la nit, incansablement i sense repòs, fins a l'aurora, quan el sol esvairà aquells cabells inassolibles.